

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1218/2021
09.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Невенке Важић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Лазара Савковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 284/20 од 02.03.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 294/21 од 20.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.11.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 284/20 од 02.03.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 294/21 од 20.05.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 284/20 од 02.03.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца у коју се урачунава време проведено у притвору од 23.10.2017. године до 16.11.2017. године и од 27.02.2020. године до 24.03.2020. године. Окривљени је обавезан да оштећеном СЗР „Пекара ББ“ на име имовинскоправног захтева исплати износ од 353.376,46 динара као и да на име трошкова кривичног поступка оштећеном СЗР „Пекара ББ“ исплати износ од 279.000,00 динара на име заступања од стране адвоката као пуномоћника, а све у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова вештачења насталих пред Основним јавним тужилаштвом у Чачку исплати износ од 5.329,11 динара као и да суду на име трошкова кривичног поступка а на име вештачења исплати износ од 11.024,00 динара и да плати паушал у износу од 4.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 294/21 од 20.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Лазар Савковић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 286. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду, али другом већу, на поновно одлучивање или да укине само другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Крагујевцу, али другом већу, на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја доношења одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним правноснажним пресудама повређен објективни идентитет оптужбе тиме што је суд самоиницијативно определио почетак извршења кривичног дела, па је уместо – 2,35 часова навео – 2,20 часова на који начин је окривљеног огласио кривим за радњу која је започета и довршена пре временског периода који је опредељен у оптужном акту.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као несноване.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП постоји само уколико је правноснажном пресудом оптужба прекорачена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужног акта и пресуде мора постојати субјективни и објективни идентитет дела. При томе, суд је овлашћен да у складу са резултатима доказног поступка и утврђеним чињеничним стањем измени чињенични опис дела у односу на околности као што су време, место или средство извршења кривичног дела у ситуацији када то нису законска обележја дела, већ исте служе за његово тачније одређивање. Стога се оптужба не сматра прекораченом уколико суд у пресуди код овог кривичног дела наведе тачно време извршења дела не излазећи у битном из чињеничног основа оптужбе.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је првостепени суд у побијаној пресуди само прецизирао време извршења кривичног дела (не мењајући датум

извршења истог) које није битан елемент предмета кривичног дела, због чега су у том смислу дозвољене измене чињеничног описа дела у складу са чињеничним стањем утврђеним на главном претресу, при чему наведеном изменом окривљени није доведен у неповољнији процесни положај, то, по оцени овога суда, правноснажном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно није прекорачен објективни идентитет оптужбе, како се то неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поред наведеног, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се правноснажне пресуде заснивају на налазу и мишљењу вештака телекомуникационе струке Александра Костића које вештачење се заснива на листингу остварених телефонских комуникација прибављеном на незаконит начин. У вези са тим, бранилац у захтеву истиче да су наредбом судије за претходни поступак Основног суда у Чачку Кпп Пов. 139/17 од 25.10.2017. године припадници Министарства унутрашњих послова Полицијске управе у Чачку овлашћени да за окривљеног прибаве листинг означеног телефонског броја и листинг по наведеним ИМЕИ бројевима, али не и евиденцију коришћених базних станица, тј. лоцирање места са којег се обавља комуникација. Како наредбом судије за претходни поступак није одређено прибављење евиденције локације остварене комуникације (базних станица), већ само листинга комуникације, то је, према ставу браниоца, јасно да предметни листинг представља незаконито прибављен доказ, јер превазилази овлашћења обухваћена наредбом судије за претходни поступак, па се овај доказ у смислу члана 16. ЗКП и члана 41. Устава РС не може користити у кривичном поступку. Следствено изнетом, према наводима захтева, и налаз и мишљење вештака телекомуникационе струке који је заснован на незаконито прибављеном листингу, такође представља незаконит доказ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 286. став 3. ЗКП прописано је да по налогу судије за претходни поступак, а на предлог јавног тужиоца, полиција може у циљу испуњења дужности из става 1. тог члана прибавити евиденцију остварене телефонске комуникације, коришћених базних станица или извршити лоцирање места са којег се обавља комуникација.

По наложењу овога суда тачан је навод захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да су припадници криминалистичке полиције МУП-а Републике Србије образложеном наредбом судије за претходни поступак Основног суда у Чачку Кпп Пов. 139/17 од 25.10.2017. године, донетој по предлогу Основног јавног тужиоца у Чачку Стр. пов. 100/17 од 24.10.2017. године, били овлашћени само да изврше увид у податке предузећа регистрованих за пренос информација – оператера Телеком, МТС, Теленор и ВИП и то листинг мобилног телефона одузетог од окривљеног (по телефонском броју и ИМЕИ броју) за период од 01.05.2017. године до 24.10.2017. године.

Међутим, из списка предмета произлази да је првостепени суд на главном претресу одржаном дана 17.03.2020. године донео решење да се ради допуне доказног поступка одреди извођење доказа вештачењем посредством вештака телекомуникационе струке Александра Костића на околност где се окривљени налазио

дана 10.07.2017. године у временском периоду од 2,35 до 3,035 часова имајући у виду ЦД листинг, као и да се утврди начин његовог кретања истога дана у преподневним и поподневним часовима као и где се исти налазио с обзиром на базне станице. У уводу налаза и мишљења вештака за информационе технологије констатовано је да је исто обављено на основу цитираног решења првостепеног суда.

Дакле, Врховни касациони суд налази да је неоснован навод захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног да су евиденција коришћених базних станица и лоцирање места са којег се обавља комуникација прибављени без наредбе суда и да су наведени докази као и налаз и мишљење судског вештака за информационе технологије Александра Костића, који је при вештачењу користио наведене евиденције, незаконити по начину прибављања и да у смислу члана 84. ЗКП нису могли бити коришћени у кривичном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неоснован и у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Стога Врховни касациони суд, из наведених разлога, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић